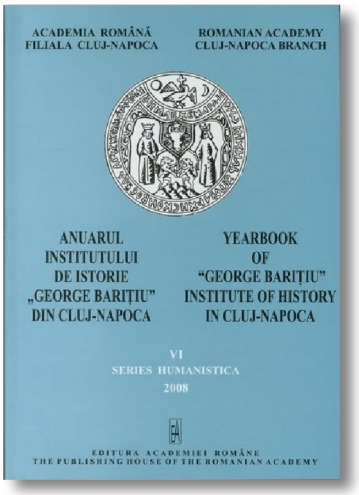

ISSN 1584-4404

Yearbook of the George Barițiu History Institute of Cluj-Napoca
Series *Humanistica*

humanistica.ro

Review of: Mihai Pascaru, Călina Ana Buțiu, Restituirea rezultatelor și dezvoltarea comunitară

Mihaela Dîrman

How to cite this article:
Dîrman, Mihaela (2008) *Review of: Mihai Pascaru, Călina Ana Buțiu, Restituirea rezultatelor și dezvoltarea comunitară*, Yearbook of the George Barițiu History Institute of Cluj-Napoca, Series Humanistica, Vol. 6, pp. 473–474. DOI: 10.5281/zenodo.22965832

© 2008: The Publishing House of the Romanian Academy.
Humanistica Yearbook is published online since 2003.
Submit your article to Humanistica Yearbook: secretariat.dcsu@acad-cj.ro

After making this historical presentation of the questions that the philosophy of mind raises once again, in the third chapter of the book, the author turns to the contemporary positions and debates from the field. Naturalistic and anti-naturalistic conceptions of the mind are analyzed in the first place, followed by the physicalist and anti-physicalist ones. The structural-phenomenological conceptions of the Arizona School and the computerized revolution are analyzed at the end of this chapter. The debate between the reductionist trend and the non-reductionist one is also outlined.

Reductionism refers to the idea of reducing mental processes to their physical, neural or biological components in order to explain their functioning. Psychological explanations are regarded as insufficient because the concepts they use cannot explain the functioning of the mind.

In the forth chapter the reader finds a series of interviews with personalities in the field of the philosophy of mind from Great Britain and the United States. Among the names worth to be mentioned are Tim Crane, P. M. S. Hacker, Ted Honderich, W. Newton Smith from the British authors and John Searle, David Rosenthal and Calvin O. Schrag from the American authors.

In the fifth chapter of this important work, the Romanian contributions to the philosophy of mind are presented, starting with Constantin Rădulescu-Motru and ending with Mihai Drăgănescu. As a conclusion the author offers the reader a list with the works published in Romania by philosophers in this field.

A remarkable effort of the author is that at the end, the book comprises an English abstract. This effort could and should be taken as a model by all authors of books with scientific content. For a necessary alignment to the European culture, all editors should request such an abstract for each book with scientific content. This kind of abstract is important on the one hand because it offers the information in an international language and on the other hand because the book could enter in international theoretical debates and thus be used properly at their true value. Throughout the book's five chapters the reader gets acquainted with the field of the philosophy of mind and is afterwards well prepared to deepen his or her knowledge in the field.

Horaţiu Crişan

Mihai Pascaru, Călina Ana Buţiu, *Restituirea rezultatelor şi dezvoltarea comunitară*, Cluj-Napoca, Edit. Argonaut, 2007, 136 p.

Lucrarea *Restituirea rezultatelor şi dezvoltarea comunitară* aduce în prim-plan două modalităţi de cunoaştere şi intervenţie a ceea ce înseamnă o comunitate ca formă de organizare socială. Este vorba de *restituirea rezultatelor*, ca instrument de aprofundare a problematicii unei comunităţi, şi de *dezvoltarea comunitară*, ca metodă de intervenţie specifică.

În primul dintre studiile cuprinse în volum (M. Pascaru: *Restituirea rezultatelor în dezbaterile şi practicile sociale contemporane*), după prezentarea unor aspecte teoretice legate de beneficiile aduse de restituire în ameliorarea cunoaşterii, se face trimitere la autori consacraţi precum Bernard Bergier, cel care recomanda ca restituirea rezultatelor cercetărilor să fie făcută oral unor grupuri reprezentative pentru populaţia vizată.

După cum aminteşte şi M. Pascaru, restituirea se adresează interlocutorilor din teren pentru că ea tratează probleme în care se înrădăcinează şi cererile lor. Ea are loc în limbajul lor, aproape de un discurs brut, pentru a se analiza mai uşor legătura cu ceea ce se numeşte cercetarea-acţiune.

În ceea ce priveşte cercetarea-acţiune în sine, autorul se referă la S. Juan, om de ştiinţă francez care consideră că, în general, cercetarea-acţiune are ca elemente componente intervenţia şi consilierea la nivel de comunitate, fapt care ar putea determina şi o anumită dezvoltare socială pe baza implicării cercetătorului prin cunoaşterea pozitivă şi intervenţie. Perspectiva lui Briger Somekh, amintită şi ea de către M. Pascaru, face referire la metodologia prin care se caracterizează cercetarea de acest tip, subliniind faptul că „metodologia cercetării acţiune marchează limita între cercetare şi practică", evidenţiind mult mai bine posibilitatea schimbării.

Cercetarea-acţiune este legată de M. Pascaru şi de ceea ce astăzi se numeşte *inteligenţa teritorială,* termen care apare pentru prima dată în 1999, folosit de către Jean-Jacques Girardot. *Inteligenţa teritorială* vizează nu numai schimbarea la nivel local, ci şi dezvoltarea durabilă, prin implicarea directă a actorilor locali şi folosirea pe scară largă a tehnologiilor informaţiei.

Pentru a evidenţia importanţa conceptelor folosite de-a lungul studiului, autorul face o prezentare a cercetării efectuate în două sate din spaţiul transilvan (Râmetea şi Livezile, judeţul Alba – 2001–2002).

În studiul *Dezvoltarea comunitară – concept, strategii şi metode de intervenţie*, semnat de Călina Ana Buţiu, dezvoltarea comunitară este privită ca o *metodă continuă* de intervenţie în cadrul unei comunităţi, cu scopul de a-i îmbunătăţi nivelul de viaţă, reevaluând fiecare etapă a procesului şi adaptând-o pentru specificul fiecărei comunităţi în parte. Primele dificultăţi în utilizarea acestei metode pleacă de la însăşi noţiunea de comunitate, deoarece, după cum arată George A. Hillary, la care autoarea face referire, la un moment dat acestei noţiuni i se propuneau nu mai puţin de 94 de definiţii. Dintre cele mai viabile abordări ale comunităţii este reţinută cea a lui Robert Ezra Park, reprezentant al Şcolii de la Chicago, care identifica trei caracteristici generale în definirea comunităţii, şi anume: organizarea teritorială, înrădăcinarea în teritoriul ocupat şi existenţa relaţiilor de interdependenţă a indivizilor. Referitor la delimitarea teritorială, demnă de luat în considerate este abordarea lui Dumitru Sandu, care subliniază mai recent faptul că delimitarea teritorială trebuie făcută în funcţie de scopul acţiunii, adică de obiectivul dezvoltării comunitare.

În cadrul studiului, autoarea continuă cu o prezentare a ceea ce a însemnat dezvoltarea comunitară de-a lungul istoriei, plecând de la observaţia pe care o făcea Selz C. Mayo, în anii postbelici, şi anume aceea că în perioada respectivă practicile care aveau drept scop dezvoltarea ţărilor sărace ale Americii, caracterizate de zona rurală dominantă, puteau fi considerate dezvoltarea comunitară.

În viziunea Călinei Ana Buţiu, dezvoltarea comunitară apare ca metodă de intervenţie programatică care vizează schimbarea observabilă la nivel de comportament, atingând toate nivelele vieţii. Este reţinută în context şi observaţia lui Dumitru Sandu, cum că durabilitatea unei intervenţii este dată de gradul în care agentul intervenţiei face apel la identificarea nevoii de bază a comunităţii şi la valorile fiecărui individ.

Călina Ana Buţiu prezintă şi procesul de facilitare comunitară, proces care a fost pe larg analizat de către sociologul Mihail Cernea, în urma unor programe aplicate de către Banca Mondială în cadrul comunităţilor rurale sărace. Sociologul român sublinia faptul că modul de concepere şi executare a programelor trebuie să fie orientat mai întâi spre structura socială şi apoi spre infrastructura fizică. Din această perspectivă, facilitarea comunitară constă în intervenţia unui agent extern în cadrul comunităţilor dezavantajate, agent numit *facilitator comunitar*, care are drept scop organizarea comunităţii prin identificarea participativă a principalelor nevoi şi a principalilor lideri din comunitate, întocmirea unei *hărţi a comunităţii*, planificarea acţiunilor în cadrul procesului de facilitare cu scopul implementării unor *proiecte* care urmăresc îmbunătăţirea condiţiei vieţii comunităţii, implicând beneficiarii direcţi, dar şi factorii de interes public sau privat.

Ultimul studiu din lucrare este consacrat unei investigaţii mai recente în microregiunea Albac-Scărişoara-Horea, din judeţul Alba, cercetare în care restituirea rezultatelor unei cercetări de identificare a problemelor locale s-a făcut plecând de la consideraţiile teoretice şi practice ale unei „bune guvernări", evidenţiind principiile participării, răspunderii şi transparenţei instituţiilor implicate în procesul de dezvoltare locală. Ca o concluzie provizorie a studiului reţinem faptul că restituirea rezultatelor poate fi considerată şi un instrument de aprofundare a problemelor identificate cu scopul stabilirii nivelului de responsabilizare a populaţiei vizate care urmează să fie mobilizată în vederea unei dezvoltări comunitare durabile.

Mihaela Dîrman